

FARSKÝ LIST

23. september - 29. september 2024, číslo 567

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

Spoločenstvo správcov mamonu

Láska znamená dávať aj prijímať. S rovnakou radosťou dávať a deliť sa s tým, čím sme s čo máme a slúžiť bratom - a s rovnakou radosťou prijímať to, s čím sa delia oni a aj ich službu.

Väčšinou lakomstvo nám bráni slúžiť a dávať sa. A zase pýcha prijímať od druhých službu a ich delenie sa. Aj keď môže to byť aj naopak, keď z lakomstva prijímame dychtivo - ale z toho istého lakomstva ale aj pýchy sa zdráhame a je pod našu úroveň slúžiť a dávať. Ako môže Toto delenie sa v láske fungovať v praxi? V Skutkoch čítame, že "všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné" (Sk 2 44). Nie je to ani tak vec nejakej organizácie vecí, ako skôr postoja: že vnímam seba ako súčasť rodiny veriacich a ich ako svoju skutočnú rodinu. Trochu sa to podobá dedinskej zabíjačke za oných čias, keď každý, kto zabíjal, poslal výslužky každej rodine a oni zase jemu a tak každý týždeň mali všetci všetko. Podobne sa delíme vo farnosti. Dnes už aspoň nateraz nie s jedlom (hoci napríklad delenie sa s deťskými šatami je super vec). Skôr ale ide o postoj: Toto mám, toto viem, ako to môžem využiť pre svoju rodinu, farnosť? A tak sa dám do služby všetkých - tak ako ostatní, každý so svojím darom, schopnosťou, možnosťou. Tak, ako hovorí Ježiš, keď "si zavolať Dvanástich a povedal im: "Kto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a služobník všetkých."" (Mk 9, 35). Tak ako hovorí Pavol, že "nejde o to, aby sa iným poľahčilo a vám priťažilo, ale o isté vyrovnanie. Teraz váš prebytok im pomôže v nedostatku, aby zasa ich prebytok pomohol v nedostatku vám; a tak sa to vyrovná, ako je napísané: "Kto mal mnoho, nemal prebytok, a kto málo, nemal nedostatok."" (2Kor 8, 13-15) alebo inde, keď chváli, že "Macedónsko a Achájsko sa rozhodli urobiť nejakú zbierku pre chudobných

svätých v Jeruzaleme. Radi to urobili a sú aj ich dlžníkmi. Lebo ak pohania dostali účasť na ich duchovných dobrách, sú povinní poslúžiť im zasa v hmotných." (Rim 15, 26-27) a do tretice: "Ten, koho vyučujú slovo, nech sa delí o všetky dobré s tým, kto ho vyučuje." (Gal 6, 6).

Všade je tá istá myšlienka delenia sa s tým, čoho má kto hojnosť - a súčasne prijímanie delenia sa druhých. Namiesto lakomstva štedrosť lásky, namiesto pýchy pokora viery, v ktorej prijímame seba aj bratov ako jednu rodinu.

A v samom dôsledku je v tom vlastne pokoj a sloboda hesychie, keď už ani neuvažujeme v kategóriách ja, ty, moje, tvoje, väčší, menší, prvý, posledný, darca, obdarovaný, ale ako vraví Písmo, "množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu. A nik z nich nehovoril, že niečo z toho, čo mal, je jeho, ale všetko mali spoločné." (Sk 4, 32). A tak vnímame samých seba už len ako správcov časti spoločného majetku - či už hmotného alebo v podobe schopností, nadania,... - ktorý spravujeme nato, aby slúžil všetkým, lebo je všetkých. Už to teda vlastne ani nie je dávaní a prijímaní, veď všetko je spoločné a každý len spravuje časť spoločného - a teda vlastne cudzieho, veď to už nie je jeho, ale všetkých. A každý v bázni sväto spravuje svoj diel spoločného tak, aby čo najlepšie slúžil všetkým, pamätajúc na slová Krista, že "blaženejšie je dávať, ako prijímať" (Sk 20, 35). A inde presne o tomto Ježiš hovorí: "Robte si priateľov z nespravodlivej mamony, aby vás, až sa pominie, prijali do večných príbytkov. Kto je verný v najmenšom, je verný aj vo veľkom, a kto je nepoctivý v malom, je nepoctivý aj vo veľkom. Ak ste teda neboli verní v nespravodlivej mamone, kto vám zverí pravé bohatstvo? A ak ste neboli verní v cudzom, kto vám dá, čo je vaše?" (Lk 16, 9-12). Od Kumráncov vieme, že slovo "mamona" označuje cudzí majetok, ktorý nám niekto zveril do

úschovy. Ak sme sa stali kresťanmi, stali sme sa súčasťou Božej rodiny. To, čo sme dovtedy považovali za svoje, už nie je naše, ale patrí to odteraz rodine a je tu nato, aby jej to slúžilo, ako sme práve počuli v úryvku zo Skutkov. Stal sa z toho mamon, cudzie, ktoré už len verne spravujeme v prospech všetkých, ktorým to právom patrí. Ježiš varuje, že ak ako kresťania tento mamon zneužívame pre seba, slúžime mu dokonca namiesto toho, aby on slúžil bratom a všetkým, tak sme zlí a neverní sluhovia: "Kto je teda verný a múdry správca, ktorého pán ustanoví nad svojou čeladou, aby jej načas dával určený pokrm? Blahoslavený sluha, ktorého pán pri svojom príchode nájde tak robiť. Veru, hovorím vám: Ustanoví ho nad všetkým, čo má. Ale keby si ten sluha v srdci povedal: "Môj pán voľajako nejde," a začal by biť sluhov a služky, jesť, piť a opíjať sa, pán toho sluhu príde v deň, keď to najmenej čaká, a v hodinu, o ktorej nevie, oddelí ho a dá mu podiel medzi nevernými." (Lk 12, 42-46). Začni o sebe zmýšľať ako kresťan a člen Božej Rodiny: Všetko čo mám a čo som, je mamon. Patrí to Rodine, ja to len spravujeme ako niečo nie moje, ale cudzie - tak, aby jej to skutočne, čo najlepšie a pre jej najväčšie dobro slúžilo. Som správca časti spoločného, nie majiteľ vlastného. Raz mi Pán povie, "vydaj počet zo svojho šafárenia" (Lk 16, 2)! Blažený, kto bude počuť: "Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdí do radosti svojho pána." (Mt 25, 21). "Vtedy každý dostane pochvalu od Boha." (1Kor 4, 5). Kedysi to všetko bol náš majetok, ktorý sme využívali "na svoje náruživosti" (Jak 4, 3) a on slúžil pozemským veciam, ale nijako nám neprispieval k spásu, naopak, vzdaloval nás od nej ako nástroj nášho sebeckta a žiadostivosti. Teraz sa z neho stal mamon, cudzí majetok zverený nám Bohom, našim Otcom, aby sme ho spravovali pre Jeho Rodinu, Cirkve, ktorej sme sa aj sami stali súčasťou. A to je veľké dobro a požehnanie, pretože ak ho takto prijmem, spravujeme a pre dobro bratov a

sestier užívame, slúži nám samým k večnej spásu! A takto sa v Rodine Boha všetci stávame veľkými, pretože všetci sme služobníci všetkých a chápeme seba ako služobníkov všetkých a správcov už nie nášho ale ich majetku.

Tá surreálna bizarnosť sveta...

=====

Dnes som natrafil na video z anglického Yorkshire z roku 1900: dievčatka a ženy v načančanom oblečení s mašľami a stužkami... sprievody, v ktorých kráčali ľudia, niesli zástavy a trúbili na trúby... všetci sa tváril tak strašne dôležito... predvádzali sa... Nemyslíte si, dnes je to rovnaké, len riešime značkové kabelky, roztrhané rifle a iné módné handry, predvádzame sa na sociálnych sieťach... Náhle mi to pripadalo... bizarné. Surreálne. Nechcem povedať, pomätené. K čomu to všetko? Načo? Nestačí prosto... byť? Načo sa zdať, keď stačí byť? Načo sa predvádzať, keď stačí byť? Načo všetko to divadlo, keď stačí prosté a pravdivé slovo, dokonca jedno slovo? Nestačí sama pravda? Viem, viem, budeme hovoriť o tom, že je to forma neverbálnej komunikácie a o tom, ako ľudia potrebujú symboly a obrady a rituály a určite by nás po čase napadla fúra ďalších múdrych vecí. Ale k čomu to potrebujeme? Aby sme nimi niečo zakrývali? Alebo aby sme akosi skryto vyjadrili čo ostáva skryté? Alebo načo? Ale nie sú toto všetko len symptómy? Prejavy choroby, ktorou je hriech? Odcudzenie človeka Bohu, sebe, svetu, pravde, skutočnosti, všetkému? Jeho ponorenia sa do fiktívneho sveta ilúzií a dominancie a pokrytectva a predvádzania sa a zdania sa namiesto skutočného bytia? Až sa natíska obraz Prvých ľudí, ktorí žili bez toho, aby stavali domy a tkali šaty... Povieť si, že je to primitívne a že civilizácia, ktorú dnes máme, je obrovský pokrok. Ale čo ak je to naopak? Tak, ako veria Židia, ako veria kresťania - že tam to bola skutočná civilizácia? A že to dnes máme úpadok a deviáciu, ktorá potrebuje množstvo podporných barličiek, od domov a techniky a odievania sa cez

všetko to divadlo, predvádzanie sa, súdenie, porovnávanie sa, závidenie, lakomstvo a ostatné veci až po armádu psychoterapeutov, psychológov a psychiatrov a všetkých ostatných pracovníkov, ktorí nám majú pomôcť nejako túto katastrofu prežiť (a niekedy to oni sami nezvládnu a prosto to skončia)? Nie nadarmo ľudia "tamtoho veku a zmŕtvychvstania" už nič také nepotrebujú: nejedia, nepijú, nestavajú domy ani sa neženia a nevydávajú, ale "sú ako anjeli v Nebi". Číre bytie - ako Boh! Vzkriesení zo smrti ilúzií a zdaní sa k skutočnosti a ku skutočnému bytiu. Potom začína dávať zmysel požiadavka, - vlastne skôr len suché konštatovanie Krista, - že kto chce touto cestou ísť, musí zanechať javenie sa a predvádzanie sa (a tomu sa hovorí pokora), zrieknuť sa túžby stavať svoj život na tom, čo má (a tomu sa hovorí evanjeliová chudoba), aby sa mohol vrátiť späť k tejto Božej civilizácii, späť k úplne novému stavu, ktorým je život v skutočnosti, ktorým je bytie. Naozaj, ako hovorí Ježiš, "ak sa niekto nezriekne všetkého [tohto], čo má, nemôže byť mojim učeníkom!" Lebo to, o čo ide, je pravosť. Skutočnosť. Pravdivosť. "Ja Som Pravda," hovorí Ježiš, Boh.

Odkaz Sedembolestnej

Je to Boh. Neexistuje nič dôležitejšie, než byť pri Ňom, byť s Ním! Nie aby On bol s nami pri tom, čo podnikáme. To bolo predtým, než sa stal človekom a než padla priepasť medzi Nebom a zemou. Vtedy platilo, že "Nebesia si Pán vyhradil pre seba, ale zemdľal synom človeka" (Ž 115, 16) a človek mohol len dúfať v Božiu pomoc. Ale teraz už nie. Boh prišiel na svet a neexistuje nič dôležitejšie, než byť s Ním. Držať sa Ho. Nasledovať kamkoľvek. Aj pod kríž, aj na kríž! Všade. Ale aj tu je onen paradox Kráľovstva. Lebo niekto by Ho mohol nasledovať zo sebeckta, ako sprvu, ešte pred prijatím Ducha, apoštoli, keď za nich všetkých Peter hovoril: "Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou. Čo z toho teda

budeme mať?" (Mt 19, 27). Lenže zďaleka všetko ešte neopustili. Ešte neopustili práve svoje sebeckto. A toto sebeckto práve skrze kríž bolo odhalené a usvedčené, keď "ho všetci učeníci opustili a rozutekali sa" (Mt 26, 56). Ale kto nasleduje z lásky, ako Mária, ako Ján, ako Magdaléna - ten nehľadá ma seba. Hľadá na Boha, ktorý za neho trpí a zomiera a svojou láskou len spláca tento svoj dlh lásky a myslí na Neho a nie na seba. Ani nečaká nič pre seba, žiadnu odmenu, veď keby aj umrel so svojím Bohom, stále by nerobil nič mimoriadnej, len splácal dlh lásky, ktorou ho Boh miloval a miluje ako prvý a aj vtedy by hovoril, "sme neužitoční sluhovia; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť" (Lk 17, 10). A pretože naozaj opustil všetko, samého seba a svoje sebeckto, získal všetko. Pretože nič pre seba nechcel, všetko dostal. Stal sa bohom a Boh ho zbožstvil v Sebe, lebo sa mu stal podobným, stal sa láskou, ako je Boh Láskou. A tak "kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho." (Mk 8, 35). Lebo svoj život si človek zachraňuje zo sebeckta a sebeckto nemôže zdediť Kráľovstvo Lásky Boha Lásky. Ale láska dáva samu seba, celý svoj život - a bez toho, aby to chcela či hľadala, Život dostáva. Proste Boha milovať. Nie pre spásu, nie pre zisk, nie pre nič iné, len preto, že si to zaslúži, zaslúži si všetku našu lásku a "milovať Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou silou" (Dt 6, 5) je prostá požiadavka spravodlivosti a spravodlivosti a čokoľvek podto je sebeckto, nespravodlivosť a hriech. Áno, dá sa žiť aj nespravodlivo, nevďačne a sebecky. Dá sa. Ale už to nie je Nebo, ale Peklo. A ako Boha milovať? On sám nám dal návod a ukázal cestu: "Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prideme k nemu a urobíme si uňho príbytok. Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske, ako ja zachovávam prikázania svojho Otca a ostávam v jeho láske." (Jn

14, 15.23; 15, 10). Miluješ Ho? Potom sa prestaň vyhovárať, prestaň Jeho slová vážiť na váhach svojho sebeckta, lakomstva a ziskuchtivosti a prosto chod', a rob, čo hovorí, celým srdcom. Chod', a miluj! Je to tak hnusné a odporné, keď hľadím na seba... On kvôli mne, "hoci má božskú prirodzenosť, nepridŕžal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhy, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži." (Flp 2, 6-8). A ja stále myslím iba na seba, na svoj prospech, na odmenu, hľadám útechy a oblaženie, čo mi je príjemné a pohodlné... A ešte si namýšľam, že aký som dobrý kresťan, veď koľko toho robím! Som ako malé rozmazané decko! Apoštol hovorí, "mlieko som vám dával piť namiesto pevného pokrmu,

lebo by ste ho neboli zniesli. Ale ani teraz ešte nezniesiete, lebo ste ešte stále telesní" (1Kor 3, 2-3) - a preto apeluje na ich pretrvávajúce sebeckto a ukazuje, aký prospech a akú odmenu získajú, ak budú nasledovať Krista. A dúfa, že raz dospejú do skutočnej lásky a On im bude môcť odhaliť celé tajomstvo Krista, ako hovorí inde, že "medzi dokonalými hovoríme aj múdrosť — no nie múdrosť tohoto veku ani múdrosť kniežat tohoto veku, ktoré spejú k záhube, ale hovoríme tajomnú Božiu múdrosť, ktorá bola skrytá a ktorú Boh pred vekmi určil nám na slávu." (1Kor 2, 6-7). Dokonalý... Ten, kto sa už na nič nepýta. Nič si nežiada. Len miluje. Nič, len miluje. Všetky muky Pekla i problémy sveta a človeka pramenia z toho, že namiesto aby sme milovali, hľadáme vo všetkom seba.

	Čičava	Komárany	Memík
Po	<i>Počatie svätého proroka, predchodcu a křstiteľa Jána</i>		
23.9.	18.00 + Alžbeta (r. Gerová)		
Ut	<i>Svätá prvomučenica a apoštolom rovná Tekla</i>		
24.9.	18.00 + Jozef, Helena (r. Molnárová)		
St	<i>Prepodobná matka Eufrozína</i>		
25.9.	18.00 + Ján (r. Kožíková)	16.30 + Michal (r. Kriváková)	
Št	<i>Odchod do večnosti svätého apoštola a evanjelistu Jána Teológa</i>		
26.9.		18.00 + Mikuláš, Mária (r. Fedorová)	
Pi	<i>Svätý mjučeník Kallistrat a spoločníci; prepodobný otec Niľ, zakladateľ a igumen grottaferatského monastiera</i>		<i>Zdržanlivosť od mäsa</i>
27.9.	8.00 + Žofia (r. Maximová)		
So	<i>Prepodobný otec a vyznávač Charitón</i>		
28.9.			
Ne	Devätnásta nedeľa po Päťdesiatnici <i>Prepodobný otec Kyriak Pustovník</i> UŽ LEN 8 TÝŽDŇOV DO SVÄTÝCH MISÍ		
29.9.	9.15 *ZBP Dávid (r. Nemčíková)	7.30 *ZBP Miroslav, Michaela, Kristián, Timotej, Alexej (r. Ragančíková)	11.00 *za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete.

29.9.2024 o 10.30, teda budúcu nedeľu, bude odpustová slávnosť u bratov rímskokatolíkov v Komáranoch.